

Тишина мрътва. Всички вперили очи въ сцената. Азъ същахъ, че отъ дѣсната ми страна бай Ганю нѣщо шава, пѣшка, но не мога да си откъсна очитѣ отъ сцената: картинитѣ постоянно се мѣняватъ; разни групи танцовачки явяватъ се, изчезватъ; на сцената ту мракъ, ту едноцвѣтна, ту разноцвѣтна свѣтлина . . . Въ сжщия тоя моментъ задъ гърба ми едно ха-ха-ха-ха! разцѣпи въздуха. Обръщамъ се налѣво — всичкитѣ редове задъ мене се кискатъ и сочатъ нѣщо отъ дѣсната ми страна. Мина ми нѣщо не добро презъ ума. Обръщамъ се къмъ бай Ганя . . . Боже! какво виждамъ! Бай Ганю се съблѣкълъ по ржкави и си разкопчалъ жилетката, която го стѣга отъ натѣпканитѣ въ пояса му мускали: единъ отъ служителитѣ на театъра го хваналъ съ два прѣста за ржкава и му прави съ глава съвсемъ недвусмислени знакове да поизлѣзе вънъ; бай Ганю се облещилъ насреща му и му отговаря сжщо съ знакове „санкимъ кого ще уплашишъ“? Тоя именно бабаитски моментъ изтрѣгна високъ смѣхъ у едно момиченце, което седѣше задъ насъ и тоя смѣхъ зарази цѣлия театъръ. Картина! . . А въ това време бай Ганю ме теглѣше енергично за ржкава:

— Хайде бе, хайде да си излѣземъ, остави гитѣзи чифути — ще ми се паднатъ тѣ на ржка, чакай! . .

Бай Ганю въ банята

И това бѣше въ Виена. Седя една сутрина въ кафенето, поржчалъ съмъ си чай и чета български вестници. Чета си така, увлѣкълъ съмъ се; по едно време като кресна едно: „О-о-о! Добъръ день“! — и една потна ржка сграбчи дѣсницата ми. Дигамъ си очитѣ: единъ широкоплещъ, черноокъ, чернокосъ,